

Hồi 16

Duyên kỳ ngộ, Thái Phượng đẹp duyên cùng Tào Chí Sầu chia ly, Bích Nữ ngơ ngẩn biệt Chu Lang

Au Dương Tòng Đức nói chuyện đi tìm Tào Chí cho Bích Nữ nghe. Tòng Đức đã chuyển tất cả hành lý đến Tào gia trang, có lẽ lát nữa họ Tào cũng theo giấy chàng đã để lại tới quán Hải Hồ tìm hai anh em. Tiệc rượu đang vui vẻ, bỗng mọi người thấy có tiếng ồn ào và người quát tháo phía ngoài:

- Các người vào kêu con tiện tì ra đây hỏi tội, nếu nó không ra ta sẽ kéo vào thì quán này ra trợ nghe!

Lam Y nói:

- Chắc bọn Mộng Hoa Vương dò biết Âu Dương tiểu thư đến đây nên tìm tới báo cái nhục ban nãy.

Quả nhiên, chủ quán hốt hơ hốt hải chạy vào.

- Hình như có vị nữ quý khách nào làm phật lòng Diệp công tử hồi lúc du thuyền nên họ kéo tới đây gây chuyện đe dọa phá quán tôi, quý vị nghĩ sao?

Bích Nữ đẩy ghế đứng lên:

- Phải! Chính tôi đã cho tên cẩu trệ ấy uống nước Thanh Dương hồ ban nãy. Tiên sanh an tâm. Tôi ra ngay xem chúng muốn chi nữa.

Nói đoạn Bích Nữ gài cây thiết phiến vào dây lưng, ra khỏi bàn tiệc.

Âu Dương Tòng Đức cũng đứng lên:

- Vì anh em tôi, tiệc rượu mất vui, quý vị lượng thứ cho.

Mọi người đẩy ghế đứng cả dậy, Thiết Xích Tử nói:

- Hai cháu bắt tất phải quan tâm. Trên bước giang hồ những chuyện này thường có. Bọn ta sẽ ra theo.

Bích Nữ nói:

- Bắt tất phải thế. Sá chi lũ chuột nhắt ấy.

Bên ngoài tiếng ồn ào quát tháo lớn thêm. Các khách ăn phòng ngoài người nào cũng nhớn nhác không hiểu chuyện gì. Ra tới ngoài thềm trước cửa quán, Bích Nữ thấy một toán người đông tới bốn, năm chục tên tay cầm khí giới, hùng hổ dữ tợn, mím môi trợn mắt.

Đứng đầu là Mộng Hoa Vương Diệp Thoại Tấn vận võ phục, tay cầm đao. Tên áo bào xanh ban nãy cũng đã thay đổi y phục cầm kiếm. Nguyên bọn Diệp Thoại Tấn cậy thế cha xưa nay hay hiếp đáp người, dân chúng Dương Châu ai ai cũng gớm mặt. Họ Diệp cùng tên áo bào xanh con nhà trọc phú tên là Thôi Toàn giao du thân mật, tụ họp bè đảng, quanh năm ngày tháng lúc nào cũng rượu chè be bét tìm gái hái hoa, trác táng. Nên dầu có tập võ nghệ cũng không đạt được đúng nghĩa của hai chữ công phu. Chúng hoàn toàn trông cậy vào lũ vệ sĩ tùy tùng là bọn du thủ du thực, con quan cậy có đôi chút sức lực, năm ba miếng quyền hiếp đáp dân lành... Đối với hạng võ nghệ bình thường, lực lượng mấy chục tên vệ sĩ ấy có khí giới trong tay thì cũng đáng kể thiệt, nhưng trái lại, đứng trước những võ thuật gia điêu luyện lành nghề như anh em Âu Dương thì nhóm người ấy chẳng khác chi châu chấu đá xe không đáng kể.

Diệp Thoại Tấn chĩa đao vào Bích Nữ mắng lớn:

- Con tiện tì còn chờ chi nữa mà chưa biết xuống đây nạp mình xin lỗi, ta sẽ chấp thuận nạp vào hàng tì thiếp trong ít ngày. Bây giờ đừng hòng thoát tay ta nghe?

Thấy tên khốn kiếp dùng toàn giọng khinh bạc, Bích Nữ cố dần nộ khí, với tay lược viên đá nhỏ gần đấy nhằm ngực họ Diệp chọi mạnh. Diệp Thoại Tấn vội đưa đao gạt nhưng sức chọi mạnh quá nẩy lửa, cây đao văng sang một bên. Thoại Tấn cánh tay te buốt lùi lại mấy bước, nhăn nhó hô bọn tùy tùng xông lên thêm bắt Bích Nữ.

Các thực khách lấp ló ở cửa quán xem, thấy bọn lang sói ào tới thì vội chạy lùi vào phía trong e bị đòn lây. Bích Nữ đứng chắn ngay ở bậc lên thềm nhà.

Một tên lực lưỡng hung hăng, cầm côn nhảy lên trước đồng bọn ào theo sau. Tên đó hoa côn quật ngang lưng Bích Nữ. Nàng giơ tay đón, cặp chặt cây côn rút mạnh lại phía sau theo thế Phượng Hoàng Đào Dục. Bị rút mạnh, tên nọ nhào bắn hẫng người lên thềm, Âu Dương Tông Đức đứng ở phía sau đón lấy, một tay xách ngang thắt lưng, một tay túm cổ áo nhấc bổng lên nhằm bọn vệ sĩ chạy theo sau, lao mạnh. Bị trúng viên nhục đạn nặng nề ấy, bọn chạy theo té nhào dựa nọ chồng lên đứa kia, vấp phải nhau kêu dậy trời lẫn với tiếng cười thỏa thích của khán giả. Tên bị Tông Đức liệng đau quá nằm xoài rên siết. Đồng bọn xúm lại khiêng ra một chỗ.

Diệp Thoại Tấn kinh hoàng nhưng vẫn thôi thúc tùy tùng xông vào đánh. Một loạt khác nhào tới, Bích Nữ cười khanh khách, vung tròn một lần côn khiến khí giới của chúng tuột khỏi tay, sáu, bảy tên ngã bật về phía sau. Bích Nữ thừa thế nhảy theo, hoa côn gạt mạnh tứ phía, khí giới của bọn kia bay tung lên như lá rụng. Chúng sợ quá, không ngờ một thiếu nữ xinh đẹp nhường ấy mà lại có võ lực phi thường, kéo nhau rùng rùng chạy xô cả xuống mấy chiếc thuyền lớn đậu ở bờ hồ, hô lái chèo mau, đưa nọ chen đứa kia lác đác lẫn cả xuống nước. Lĩnh quýnh, Diệp Thoại Tấn và Thôi Toàn bị Tòng Đức và Bích Nữ tóm được vạt áo. Cùng quá, Diệp, Thôi hoa đao, kiếm chém lại nhưng chỉ một cái gạt nhẹ là hai món khí giới tuột khỏi tay chúng ngay.

Bích Nữ vờ giờ côn nhắm đầu hai tên vụt mạnh... Diệp Thoại Tấn, Thôi Toàn sợ quá bủn rủn cả tứ chi quỳ xuống vang lại như tể sao, xin tha mạng:

- Trăm ngàn lạy nhị vị sanh phúc tha mạng cho, chúng tôi có mắt không người, từ nay trở đi không dám lộng hành nữa...

Tòng Đức trợn mắt nạt:

- Tin sao được lời nói của lũ chuột này. Xưa nay, các người chuyên hiếp đáp dân lành, tội ác đã nhiều chẳng giết đi còn để bày sống làm chi cho dơ bẩn cả thế gian này. Nhưng thôi, chúng ta tha cho toàn mạng, chỉ tạm mượn mấy cái tai kia để các người lấy đó làm bài học làm người, hiểu chưa?...

Nói đoạn, chàng nhặt lưỡi đao liếc đi liếc lại trên bàn tay, Diệp, Thôi hai tên hoảng qua, mặt tái mét, lạy lia lịa, nói chẳng ra tiếp:

Bích Nữ biết ý kéo tay Tòng Đức:

- Thôi, hiền huynh tha cho chúng được nguyên vẹn, bây giờ bắt chúng phải làm tờ cung khai tội lỗi, nếu sau này phạm pháp để dân chúng ta thán thì sẽ lấy thủ cấp luôn thể.

Được lời như cửi tấm lòng, hai tên Diệp, Thôi luôn miệng vâng dạ, quên cả lúc đó đang có bao cặp mắt hờn ghét chúng đã ỷ thế gây tai bay vạ gió cho dân lành, nay lại thêm khinh bỉ chúng về thái độ hèn nhát hiện thời. Tòng Đức bèn gọi tửu bảo lấy nghiên bút và giấy để Diệp Thoại Tấn viết tờ cung tội. Tửu bảo đem mấy thứ đó ra, cầm luôn chiếc ghế đẩu để Diệp Thoại Tấn trải giấy lên đó viết.

Giây lát tờ cung tội đã xong. Tòng Đức bắt hai tên ký vào đó, rồi mới cho chúng đứng lên. Hai tay lạy tạ bèn lén bước xuống thuyền chèo đi...

Anh em Âu Dương đứng đỉnh bước lên thềm nhà, chủ quán chạy ra vái:

- Nhị vị anh hùng đã làm một việc đại nghĩa cho chúng tôi ở vùng này. Hai tên ấy từ nay chắc không còn dám lộng hành như trước nữa, ơn đức ấy chúng tôi không bao giờ quên.

Tòng Đức gạt đi nói:

- Sanh sự, sự sanh hậu quả của mấy tên mặt vận ấy là thế, có chi mà nói chuyện ơn huệ hả tiên sanh?

Bọn Chu Đức Kiệt đứng cả đó xem anh em Âu Dương xử sự đều lấy làm hả hê.

Mọi người đang cùng nhau định bước vào quán thì có tiếng người gọi ở bến thuyền.

- Âu Dương huynh!

Mọi người cùng quay lại nhìn thấy một người trạc hai mươi bảy, hai tám tuổi, dong dỏng cao, nước da ngăm đen vận áo bào màu lục vừa ở trên chiếc thuyền nhỏ nhảy xuống bên.

Âu Dương Tòng Đức vui vẻ kêu lên:

- A! Tào huynh! Sao đến trễ vậy?

Thiên Lý Mã Tào Chí vừa bước lên bực đá, vừa nói:

- Về với tệt trang, nhận được giấy thì vội vàng đến đây ngay. Đại ca vừa đánh bọn Mộng Hoa Vương, phải không?

Tòng Đức và Tào Chí tay bắt mặt mừng.

Tào Chí thấy mọi người đông, nhìn Tòng Đức có ý hỏi, nhưng Tòng Đức đã giới thiệu từng người một.

Thi lễ xong xuôi, tất cả cùng kéo vào trong quán. Thiết Xích Tử nói:

- Chao ôi! mấy tên cầu trệ tới làm nguội cả tiệc rượu ngon lành.

Chủ quán đứng gần đấy đỡ lời:

- Không sao, tôi đã cho dọn tiệc khác nóng hổi rồi, xin mời quý vị tái nhập ngay cho kẻ nguội.

Thiết Xích Tử vỗ vai chủ quán cười ha hả:

- Có thể chứ! Chiều khách như vậy trách nào chẳng đắt hàng!

Rượu nồng, bạn mới, câu chuyện trong bữa tiệc rất hào hứng và thiên về kỳ hội sắp tới ở Kim Lăng. Nói tới ngựa Tào Chí thao thao bất tuyệt nói đủ các chi tiết, kinh nghiệm

về ngựa. Mọi người đều thán phục Tào chịu khó xem xét khảo cứu các môn nuôi dạy giống vật đáng quý.

Thiết Xích Tử nói giỡn:

- Nghe Tào hiền diệt bàn luận về môn kỵ mã, tôi có cảm tưởng rằng hiền diệt chỉ ưa thích có giống hảo vật đó thôi!... Chẳng hay đã lập gia đình chưa!

Tào Chí mỉm cười:

- Bá phụ dạy chí phải, từ lúc biết học kỵ mã tới nay, lúc nào chàng cũng bận rộn vì giống hảo vật ấy, nên chưa... có rảnh để nghĩ tới việc gập gia đình, tuy gia mẫu đã nhiều phen thôi thúc cháu về việc đó.

Nhà có lão mẫu mà tới tuổi này chưa lập gia đình, hiền diệt không nghĩ tới câu “bất hiếu hữu tam...” sao? Cho phép lão hủ này làm mối nhé.

Tào Chí cười khà:

- Một phần nữa cũng vì diện mạo xấu xí nên ai cũng chê. Bá phụ định làm mối, che lấp sao được điểm ấy cho cháu?

Mọi người cùng cười ồ lên.

Thiết Xích Tử nói:

- Diện mạo đáng kể chi! Cần nhứt là có tài mới là điều đáng để cho các cô gái đức hạnh chú ý tới. Thiệt nhé, ta đứng mối nhơn, hiền diệt không được từ chối nhé?

- Bá phụ có lòng yêu như vậy thì còn chi bằng. Cháu xin... nhận tiếp.

Thiết Xích Tử phân bua:

- Họ Tào nhận lời rồi có quý vị hiền diệt làm chứng nhé. Tôi sẽ làm mối cho y một bà nội trợ đức hạnh và tuyệt sắc giai nhơn.

Chu Đức Kiệt cả cười:

- Thế thì tân lang còn chờ chi nữa không tạ ơn môi nhơn một ly rượu cho bọn tôi uống theo với!

Ai nấy cười rộ lên khen phải.

Tào Chí chưa biết hành động ra sao thì Âu Dương Tòng Đức đã giục.

- Kìa, Tào đại ca còn ngần ngừ định thất hứa sao đó? Tạ ơn môi nhơn đi chứ. Còn nghĩ ngợi chi nữa?

Tào Chí đỏ mặt, đành phải đứng dậy rót ly rượu đầy đưa mời Thiết Xích Tử.

Đỡ lấy ly rượu. Thiết Xích Tử nói:

- Xin mời cử tọa và tân lang cùng uống để lấy may chứ.

Hạ Thái Phượng thở thê:

- Cháu không uống được rượu, xin bá phụ cho phép uống chút ít thôi...

Thiết Xích Tử ghé tai Phàn Thế Hùng ngồi bên nói nhỏ mấy câu. Họ Phàn mỉm cười gật đầu lia lịa lẳng lặng nhìn Hạ Thái Phượng.

- Không được! Đây là ly rượu duyên tình của Tào anh hùng, không ai có quyền từ chối cả. Nào xin mời.

Nói đoạn Thiết Xích Tử uống một hơi cạn ly. Mọi người cùng uống theo.

Hạ Thái Phượng da mặt hồng ngáp ngừng mãi mới uống hết ly rượu.

Phàn Thế Hùng mỉm cười bảo Thái phượng:

- Biểu muội rán uống thế là phải lắm. Biết đâu rồi gần đây chính biểu muội cũng như Tào đại ca, sẽ chẳng phải mời Trương tiên sanh uống ly rượu... biết ơn?

Hạ Thái Phượng đỏ mặt:

- Hư! Biểu huynh hay nói quấy lát nữa về nhà, ngu muội sẽ mách cho!...

Phàn Thế Hùng cười khà:

- Ngu huynh đâu có lo sẽ bị cô mẫu quở mắng. Những điểm mà ngu huynh sẽ nói có lẽ sẽ khiến người vui mừng và... đỡ lo!

Anh em Chu gia hiểu ý nhìn Phàn Thế Hùng và Thiết Xích Tử rồi mỉm cười.

Bữa tiệc hào hứng vui vẻ kéo dài tới xế chiều, mọi người mới ra về. Phía nữ có vẻ chếch choáng nên Phàn Thế Hùng gọi tửu bảo thuê kiệu để mọi người cùng về nhà. Ra tới cổng quán, Tào Chí và anh em Âu Dương xin cáo biệt. Thiết Xích Tử nói:

- Kìa! Vội vàng thế? Mời quý vị về chơi cho biết nhà, định chia tay ngay bây giờ sao?

Phàn Thế Hùng cũng vồn vã mời ba người cùng đi. Tào Chí khoanh tay nói:

Nếu tôi không quên thì ban nãy có hỏi tới địa chỉ bên nhà ở Chiêu Dương lộ, tiệm Đạt Hưng gần chợ Bắc Qua. Vậy sớm mai thế nào bọn chúng tôi cũng sẽ tới hầu và mời quý vị đến tậ trang dùng bữa luôn thể.

Chu Đức Kiệt nói:

- Tào đại ca dạy như thế cũng được. Chúng ta nên tùy tiện.

Sáng mai sẽ tái kiến rồi sang bên Tào gia trang.

Thiết Xích Tử nói:

- Như vậy cũng được, nhưng cho phép lão hủ này nói riêng với Tào Chí một lời...

Nói đoạn, Thiết Xích Tử bảo riêng họ Tào ra một nơi thì thầm mấy câu, Không hiểu Thiết Xích Tử đã nói những gì nhưng mọi người thấy Tào Chí kín đáo nhìn Hạ Thái Phượng. Chờ cho bọn Thiết Xích Tử lên kiệu trước đi khỏi rồi. Tào Chí và anh em Âu Dương mới ra về.

Âu Dương Tông Đức hỏi Tào Chí:

- Có việc chi bí mật mà Trương tiên sanh cùng Tào ca thì thầm dữ vậy?

Tào Chí mỉm cười:

- Có gì đâu! Trương tiên sanh muốn làm mối Hạ tiểu thư cho ngu huynh. Hiền đệ và hiền muội nghĩ có nên không?

Tông Đức nói:

- Sao không nên! Hạ tiểu thư tuy không là người có võ thuật, nhưng thù mị nét na, sẽ là người nội trợ giỏi. Bá mẫu có người con dâu đó chắc chắn hài lòng, đại ca chớ bỏ qua dịp tốt. Chẳng lẽ ở vậy mãi sao.

Bích Nữ cũng xen vào:

- Tào đại ca và Thái Phượng rất đẹp đôi. Bá mẫu đã trọng tuổi, đại ca ít khi ở nhà, chắc người cũng buồn. Chi bằng kết duyên luôn cùng họ Hạ để bá mẫu sớm tối có người hầu hạ là phải lắm rồi.

Tào Chí khẽ gật đầu:

- Ngu huynh về thưa lại với gia mẫu rồi sẽ liệu sau, Còn nhiều thì giờ mà!

Về tới nhà, Thiết Xích Tử nói riêng với anh em Chu gia:

- Tối làm mối cho hai họ Tào, Hạ. Lát nữa nói chuyện với Hạ mẫu, nhị vị liệu lời tương trợ hộ nhé!

Lam Y nói:

- Tiên sanh hành động phải lẽ lắm. Chắc thế nào cũng thành.

Hạ thái thái thấy mọi người đã về, vui vẻ hỏi thăm cuộc du hồ, Thái Phượng đem chuyện Âu Dương, Bích Nữ đánh bọn Mộng Hoa Vương kể lại cho mẹ nghe.

Hạ thái thái lắc đầu:

- Khiếp quá! Thời buổi này con gái không có bảo lãnh ra đường kể cũng đáng sợ thật. Mà ngôi nhà cũng có chuyện, như vụ mấy tên đầu đà vừa rồi, nếu không nhờ nhị vị Chu hiệp và họ Phàn thì nguy hiểm cho con biết chừng nào. Mỗi khi nghĩ tới, mẹ còn thấy rùng mình lo sợ, con ạ.

Thái Phượng lẳng lặng không nói gì. Thấy dịp tốt, Lam Y nói xen vào:

- Bá mẫu dạy chí phải, như Hạ muội đây chỉ có việc xuất giá lấy được người chồng có bản lãnh, thế lực là giải quyết xong mọi điều lo lắng của bá mẫu.

- Những người như vậy đâu có dòm ngó tới Thái Phượng?

- Ai lấy vợ cũng mong kiếm được người hiền hậu nết na. Hữu duyên thiên lý ngộ, Bá mẫu chớ lo, người thức thời chỉ căn cứ vào đức hạnh con người chớ không khi nào phân giai cấp. Lát nữa, Trương tiên sanh sẽ nói với bá mẫu một việc, chắc sẽ hài lòng...

- Việc chi vậy?

Lam Y mỉm cười, bí mật:

- Việc đó cực hảo, lát nữa bá mẫu sẽ biết, vội chi! Muốn biết ngay, bá mẫu cứ hỏi Thái Phượng:

- Việc chi vậy, con?

- Con có biết chi đâu! Chắc Chu nữ hiệp nói giỡn đấy.

Người ấy đâu có nói sai.

Từ nãy Phàn Thế Hùng vẫn nghe chuyện, bèn xen vào:

- Cháu hiểu rồi. Cô mẫu vào trong nhà cháu sẽ trình bày rõ ràng nhưng chỉ nói riêng với cô mẫu thôi. Biểu muội lên lầu thay y phục đi.

Lúc chỉ có hai cô cháu, Phàn Thế Hùng đem việc Thiết Xích Tử muốn làm mai cho hai họ Tào, Hạ, nói cho Hạ thái thái nghe.

- Họ Tào thế nào, cháu có nhận xét điều gì không?

- Có con người ấy làm rể thì còn gì hay bằng! Võ giỏi, giàu có giao du rộng, hơn nữa y lại là người sanh quán tại Dương Châu, Hai nhà đi lại với nhau tiện lắm. Năm nay y hai mươi tám tuổi Nhâm Ngọ. Hơn Thái Phượng những mười một tuổi, chỉ sợ biểu muội chê y lớn tuổi quá thôi. Diện mạo không đẹp như Chu hiệp, nhưng tốt tướng. Sớm mai y sẽ tới đây mời mọi người sang Tào gia trang uống rượu, cô mẫu sẽ có dịp biết mặt.

- Nếu vậy, con Thái Phượng còn chê cái nổi gì? Được, để cô giảng giải nó phải nghe. Bây giờ cần so đôi tuổi đã.

- Thái Phượng có chê bai gì đâu? Đây là cháu lo biểu muội nghĩ tới sự tuổi tác chênh lệch thôi...

- Khi xưa thúc thúc hơn cô gấp đôi tuổi mà vợ chồng cũng còn thương mến nhau khăng khít nữa là!... Chẳng bao giờ cô không thương tiếc người chồng kiêu mẫu ấy.

Nói đoạn, Hạ thái thái gọi lão bộc Lý Trung bảo:

- Quản gia sang bên thầy Thái Ất nhờ so tuổi Nhâm Ngọ hai mươi tám với tuổi Thái Phượng xem sao. Lúc trở về nói riêng tôi biết thôi nhé.

Lý quản gia vâng dạ quày quả đi ngay.

Hạ thái thái hỏi Phàn Thế Hùng:

- Theo ý riêng cháu nghĩ thế nào về vụ này?

- Dạ, cháu ứng ý lắm. Nếu cô mẫu cho phép, cháu sẽ nói với Trương tiên sanh là cô mẫu đã ứng ý để ông ta khỏi phải nói lại.

- Được, nhưng chờ Lý quản gia về xem kết quả cuộc sao đôi tuổi ra sao đã. Bây giờ cháu đi thay áo sửa soạn ăn bữa tối.

Hãy còn no nguyên, cô mẫu ạ.

- Nếu vậy cô bảo nấu cháo con ăn vậy.

Bữa tối hôm ấy chỉ có Hạ thái thái và gia đình Lý Trung ăn cơm. Bọn đi chơi Thanh Dương hồ về chờ bữa cháo. Phàn Thế Hùng bước vào phạn phòng.

Hạ thái thái biết ý, gật đầu:

- Việc coi Thái Ất lúc này kết quả tốt lắm cháu ạ. Có thể trả lời Trương tiên sanh được rồi.

- Xin vâng, cháu sẽ để ý thu xếp việc này, cô mẫu an tâm.

Nói đoạn chàng trở ra tìm Thiết Xích Tử nói riêng:

- Cháu đã thưa lại với cô mẫu việc tiên sanh muốn tác thành cho Tào Chí và Hà Thái Phượng. Ổn thỏa rồi. Biểu muội Thái Phượng thành vợ thành chồng, cô mẫu cũng an lòng được phần nào.

Thiết Xích Tử vỗ vai họ Phàn:

- Chính vì lẽ ấy nên tôi mới nghĩ tới sự làm mai cho đôi bên. Tác thành cho hai họ ấy sống trong an vui không phải là nghĩa cử sao?

- ... Và cũng là một dịp để uống cho thật say!

- Hà, hà, cháu nói trúng ý ta lắm!

Hôm sau vào quãng đầu giờ thìn, Tào Chí và anh em Âu Dương cỡi ngựa tới thăm mọi người bên tiệm Đạt Hưng. Ba người vào chào lạy Hạ thái thái.

Phàn Thế Hùng đưa mắt ra hiệu cho cô mẫu biết Tào Chí. Thấy họ Tào nghiêm trang, dáng điệu anh hùng, Hạ thái thái rất đổi mừng thầm cho Hà Thái Phượng lấy được chồng khí khái. Trong khi mọi người nói chuyện trong phòng khách, Phàn Thế Hùng lên ra hỏi Hạ thái thái.

- Cô mẫu có ưng cho Tào Chí làm giai tể cho họ Hạ không?

- Phúc cho Thái Phượng lắm rồi, cháu ạ. Chỉ e người ta chê biểu muội của cháu thôi.

- Không đâu, Tào Chí có vẻ chú ý tới Thái Phượng nhiều lắm. Thế nào cũng thành.

- Sớm ngày nào hay ngày ấy, trước khi các cháu trở về Thái An huyện, cô càng đỡ lo.

- Đã đành, hai họ cùng ưng thuận cả thì không lẽ nào để hôn lễ chậm trễ.

- Thôi cháu vào nhà trong tiếp khách đi. Mọi việc cô cho cháu toàn quyền hành động, bất tất phải hỏi ý kiến cô nữa.

Phàn Thế Hùng vào nhà trong thì bọn Tào Chí, theo sự hướng dẫn của Phàn Mộng Liên, đang đi xem vườn cảnh. Tào Chí khen ngăn nắp rộng rãi quá cho một gia đình ít người.

- Nếu quý vị không tới đây chắc trong nhà lạng lẽ lắm nhỉ?

Thiết Xích Tử nói khẽ:

- Bởi vậy nay thêm có một giai tể như hiền diệt, gia đình sẽ vì đó mà vui vẻ hơn lên! Bên này ta dàn xếp xong rồi, còn phần hiền diện đã nhất quyết chưa?

- Anh hùng chỉ nói có một lời thôi. Bá phụ đã có lòng tác thành cho lẽ nào cháu lại từ chối. Vì thế nên cháu tổ chức bữa rượu hôm nay tạ ơn môi nhen đó...

- Vậy thì nên cử hành hôn lễ ngay trước khi bọn chúng ta đi Kim Lăng, nghĩ có nên không?

- Cháu rất đồng ý, vì lúc này đang có đông đủ mọi người, vả lại chuyến này nếu không có vợ, gia mẫu cũng không muốn cho cháu đi xa.

Bọn Tào Chí ở lại nhà họ Hạ chờ mọi người y phục chỉnh tề sửa soạn sang chơi bên Tào gia trang. Khi sắp ra đi Thiết Xích Tử tuyên bố việc đứng làm mai cho hai họ Tào, Hạ. Ai nấy đều vui vẻ hoan hô.

Thiết Xích Tử nói:

- Tào hiền đệ nên tới lấy nhạc mẫu đi cho tiện bề lo liệu ngay Tào Chí bèn tiến tới quỳ lấy Hạ thái thái ba lạy và kêu là nhạc mẫu.

Hạ thái thái đỡ Tào Chí dậy:

- Nay đã là người trong nhà, hiền tế cứ tùy tiện. Riêng phần tôi rất sung sướng có rể như con. Chỉ e Thái Phụng còn non nớt không biết cách làm dâu, nên trăm sự ta trông cậy ở con dạy bảo nó sau này.

Thiết Xích Tử nói đỡ cho Tào Chí:

- Hai bên cùng xứng đáng lắm rồi, vị tất Hạ thái thái phải nghĩ nhiều.

Hạ thái thái vui vẻ:

- Hôm nay, đáng lẽ tôi phải làm cơm đãi rể nhưng quý vị đã trót hẹn nhau sang bên Tào gia trang, vậy xin tới ngày mai.

Thiết Xích Tử nói:

- Hay lắm! Nhưn tiện tôi sẽ đạt lời mời Tào mẫu ngày mai sang đây chơi để hai bên thông gia quen biết nhau.

Mọi người đều hoan hô hảo ý của Thiết Xích Tử. Vợ chồng Lý quản gia vì Tiểu Kim thấy đại sự thành đạt mau lẹ như vậy thì đều mừng rỡ, đứng sau rèm nhòm ngó chú rể mới. Mọi người xin phép Hiền mẫu lên đường.

Phàn Thế Hùng nói:

- Chúng ta tám người mà chỉ có bảy con ngựa, vậy Mộng Liên nên nhường ngựa cho Trương tiên sanh, đi kiệu vậy.

Tào Chí nói:

- Tiểu đệ đã nghĩ tới việc đó nên sai gia đình giắt theo mấy con ngựa, có lẽ giờ này nó tới nơi rồi.

Mọi người cùng ra cửa xem, quả nhiên hai gia nhơn bên Tào gia trang đã đứng chờ dưới gốc liễu với mấy con tuấn mã cực kỳ lớn.

Chu Đức Kiệt mỉm cười, nói giỡn:

- Chú tân lang này được, chu đáo lắm. Ông mới bằng lòng nhé và bữa nay phải say mới được.

Thiết Xích Tử gật đầu lia lịa:

- Được! Bữa nay Trương mỗ nhất định uống một bữa quần thiên, náo địa, say cho quý vị coi.

Ai nấy đều cười ồ lên.

o0o

Nói về Thái Phượng, ngay từ tối hôm qua, nàng có cảm tưởng như có việc gì lạ mà mọi người cố ý giấu không cho mình biết. Tuy nhiên, nàng rất tinh ý, nên cũng đoán ra được phần nào câu chuyện. Bởi vậy sáng nay, nàng hỏi dò Lý quản gia, mới biết việc Hạ mẫu cho đi so đôi tuổi nàng với tuổi người nào đó bên thầy Thái Ất. Do đó, những câu nói đầy ngụ ý của mọi người lúc ban ngày ở Hải Hồ Quan, lần lượt hiện lai trong tâm trí nàng và nàng hiểu ngay cái người tuổi Nhâm Ngọ ấy không phải ai xa lạ, mà chính là người họ Tào. Vì thế, Thái Phượng tự nhiên cảm thấy e lệ, thẹn thùng trước mặt mọi người. Tối khi bọn Tào Chí và anh em Âu Dương đến nhà thì Thái Phượng ở lì trên lầu không xuống nhà nữa tuy nàng rất mong được gặp Thiết Phiến Cô.

Mọi người cũng hiểu tâm trạng Thái Phượng nên không gọi nàng xuống nhà dưới. Một lúc sau, trong khi Thái Phượng còn đang mung lung nghĩ ngợi, xa gần thì Tiểu Kim lên lên. Thái Phượng vô cố giật mình thót một cái, trách:

- Gớm! Tiểu Kim làm gì vậy? Sao lại nhón nhén đi khiến ta hết hồn!

Tiểu Kim tươi cười bước vào phòng tiểu chủ nhơn:

- Xin chúc mừng cô nhé. Hay lắm cơ...

- Ô hay! Chúc mừng gì? Việc chi mà hay lắm?

- Mọi người ai nấy đều rõ cả rồi, cô cứ giấu giếm làm chi! Đời người, ai chẳng qua một ngày vui mừng ấy?

- Tiểu Kim! Lạ thiệt, ta có biết việc gì đâu. Sao cứ úp mở mãi vậy! Ngồi cạnh đấy nói ta nghe.

Thường ngày, Thái Phượng và Tiểu Kim rất thân mật, coi nhau như chị em ruột nên Tiểu Kim ngồi ghé bên thủ thỉ kể lại chuyện Thiết Xích Tử làm mai và việc Tào Chí đã chánh thức lạy chào Hạ mẫu.

- Đấy! Công việc như thế không đáng gọi là vui mừng sao?

Thái Phượng xa xôi nhìn qua cửa sổ giây lâu mới nói:

- Lạ nhỉ! Sao mẫu thân không cho ta biết trước mà lại tự tiện nhận một việc can hệ tới đời ta như vậy!

Tiểu Kim đơn đả:

- Dễ hiểu lắm. Cô và Tào lang đã biết mặt nhau từ ngày hôm qua. Tới khi trở nhà, tôi thấy Phàn công tử nói riêng với thái thái, chắc là hai người bàn tính về việc đó rồi. Vả lại, dòng dục hiên ngang như Tào lang xứng đáng với cô lắm rồi, còn chọn lọc đâu hơn nữa. Thái Phượng im lặng suy nghĩ, nàng cảm thấy nỗi vui, buồn buồn đang tràn ngập tâm trí nàng. Nàng vui vì Tào lang quả xứng đáng là một nam nhi đội trời đạp đất mà nàng được sửa tui nâng khăn, nhưng nghĩ tới khi xuất giá, lão mẫu ở nhà còm cộm một mình sớm tối không người thân hôn định tĩnh, Thái Phượng thấy không đang tâm.

Giá hẳn như Tào lang chịu ở rể thì còn chi bằng, trong nhà thêm người thêm vui, sớm tối nàng được hầu hạ mẹ già. Nhưng có ngôi nhà họ Tào giàu lớn, chàng lại còn có lão mẫu chắc hẳn sự ở rể không bao giờ thành.

Hay là từ chối cuộc lương duyên này để được suốt đời ở nhà với mẹ, rau cháo cho qua ngày tháng, mẹ con lúc nào cũng có nhau.

Nếu từ chối chắc hẳn mẹ không bằng lòng vì đã hứa hôn với họ Tào rồi, quyết không thể nào nói hai lời. Hơn nữa, sau vụ đầu đà Kim Cương Tự, mẹ chẳng lo lắng về tương lai cho nàng, nay gặp người xứng đáng tài ba võ nghệ có thể đảm bảo sự an ninh cho nàng được, nên nàng quyết định thành hôn mau lẹ để được an tâm.

Tiểu Kim thấy Thái Phượng tự lự vội hỏi:

- Cô nghĩ chi vậy? Có thể cho tôi biết được không?

Thái Phượng như người tỉnh giấc mơ, cầm tay Tiểu Kim rơm rớm nước mắt:

- Tiểu Kim ơi, ta với em như tình ruột thịt cần chi phải giấu giếm. Lấy được người chồng như Tào lang quả không có điều chi chê trách nhưng, em còn lạ chi, ta là con một

nay xuất giá, để mẹ già ở nhà thui thủi một mình, đau đớn cho ta biết nhường nào, không nghĩ ngợi buồn rầu sao được!

- Không còn cách nào điều chỉnh sự thiếu sót này được hay sao.

- Đã đành vợ chồng quý mến nhau ta yêu sách gì mà chàng chẳng ưng theo, nhưng ta đâu dám quên bốn phận dâu con? Tào lang cũng còn có mẹ già ở trang trại, cần có kẻ hầu hạ sớm hôm, chàng còn mắc bận kinh doanh chớ?

Hai người đang nói chuyện trò thủ thỉ thì Lý quản gia lên:

- Thái thái gọi Thái Phượng, xuống ngay nhé!

Tiểu Kim vội xuống lầu trước, Thái Phượng sửa lại mái tóc xuống sau.

Hạ thái thái ngồi ở trong phòng nhà dưới chờ.

- Thưa mẫu thân cho gọi con có việc chi.

Hạ thái thái lặng lẽ nhìn kỹ Thái Phượng, thấy nàng quả là cô gái đương thì xuân xinh đẹp bội phần. Quen lệ thường, Thái Phượng ngồi xuống bên mẹ.

Hạ thái thái mỉm cười:

- Lớn rồi, con còn làm nũng như thuở còn thơ nữa sao? Hôm nay, mẹ có một điều hệ trọng muốn bàn bạc cùng con.

- Biết mẹ sắp sửa nói tới việc hôn nhân, Thái Phượng đôi má ửng hồng, vân vân tà áo, im lặng.

- Nói gần, nói xa, chẳng qua nói thiệt, nay con đã lớn, mẹ muốn lo bề gia thất cho con để mẹ được an tâm. Trương tiên sanh làm mai, hỏi con cho Tào Chí, vậy hôm qua con đã nhìn rõ diện mạo Tào lang rồi chớ? Sáng nay, y qua đây mời mọi người sang Tào gia trang uống rượu, mẹ đã nhận xét kỹ thấy y là một nam tử tu mi đáng trọng...

Thái Phượng sắc diện đỏ gay gắt, im lặng.

- Kìa, sao lại im lặng? Trong phòng này chỉ có hai mẹ con, nên tỏ ý cho mẹ nghe.

Thái Phượng rung nước mắt cầm tay mẹ:

- Phận làm con, cha mẹ đặt đâu con ngồi đó. Điều chi thuộc về họ Tào không đáng kể, vậy hà tất phải bàn luận, thưa mẫu thân!

- Thế, con thắc mắc điều chi. Mẹ cần nói cho con nghe là mẹ đã nhận lời vì Tào Chí và con rất xứng đôi. Con được nâng khăn sửa túi cho người ấy, mẹ thấy an tâm một phần nào.

- Mẫu thân dạy chí phải, con đâu dám cưỡng lời, nhưng mẫu thân đã quên hẳn một điều mà bốn phận riêng con phải nghĩ.

Hạ thái thái cầm tay con, vội hỏi:

- Điều chi vậy con?

- Con là con một, khi xuất giá rồi, ai người thân hôn định tính. Từ tấm bé lúc nào mẹ con ta cũng chưa hề xa nhau, nên trước đây con đã quyết định ở nhà hầu hạ mẹ sớm hôm... chớ con không đang tâm để mẫu thân ở lại nhà đâu!

- Mẹ cũng nghĩ tới việc đó rồi, nhưng cần đặt tương lai của con lên trên mọi tình cảm, vả lại họ Tào là người Dương Châu, mẹ nghĩ rằng con không phải đi xa nên cũng an tâm, bởi vậy mẹ ưng thuận ngay.

Thái Phượng lắc đầu:

- Dù chàng là người đồng tỉnh nhưng làm dâu con người ta không lẽ con luôn luôn về nhà được, như vậy tức là mẹ con ta xa nhau rồi... thôi con chẳng chịu đâu!

Nói đoạn, Thái Phượng úp mặt vào vai mẹ thổn thức. Hạ thái thái vuốt ve con gái yêu, cố dần tâm, nói:

- Nói như con không được. mẹ nào có muốn xa con, nhưng thử nghĩ lại xem vụ Kim Cương Tự bữa nọ khiến mẹ hết hồn, nếu con có người chồng anh hùng như Tào Chí rồi thì đâu xảy ra nông nổi ấy... Con nên suy xét lợi hại, đừng để cảm tình chi phối. Vả lại, con gái lớn phải lấy chồng, ở nhà mãi không nên.

- Mẫu thân dạy con phải chịu nhưng thiệt tình con không muốn xa mẹ chút nào cả.

- Thôi, con đừng buồn, thế nào cũng có sự dàn xếp ổn thỏa, chẳng nên nghĩ ngợi vô ích. Thiếu nữ nào xuất giá cũng hoang mang, rồi sẽ quen đi. Khi xưa lấy thân phụ con, mẹ cũng dùng dằng như vậy đó. Con an tâm, mẹ sẽ lo liệu sau, tuần tự nhi tiến mới được. Mẹ chắc Tào Chí không phải là người không biết chu đáo đâu.

oOo

Chiều hôm ấy, bọn Thiết Xích Tử trở về, nói việc Tào mẫu ngày mai sẽ sang thăm Hạ mẫu để bàn định việc cưới xin.

Hạ Thái Phượng đang ngồi đó thấy nói tới hôn nhơn, vội bỏ lên lầu. Lam Y Nữ Hiệp mỉm cười, gọi Thái Phượng lại nói rằng:

- Chúng ta là người nhà cả, xấu hổ nổi chi? Ngồi đây, tôi nói cho nghe điều này vui lắm.

Lam Y nắm tay Thái Phượng kéo xuống ngồi cạnh mình.

Thái Phượng muốn rút tay ra lên lầu nhưng không được, đành phải ngồi xuống cạnh Lam Y.

Nghiêm nét mặt, Lam Y nói với Hạ thái thái:

- Trưa nay, sau khi công việc làm mai của Trương tiên sanh đã xong xuôi, cháu chợt nghĩ tới một điều nên đã thưa chuyện riêng với Tào mẫu, gọi là góp phần xây dựng đôi chút cho cuộc hảo hôn nhen này.

Mọi người ngạc nhiên không biết là điều gì nên chăm chú nghe.

Lam Y nói tiếp:

- Cháu trình bày rõ ràng cho Tào mẫu biết tình hình trong gia đình nhà ta, Hạ tiểu thư là con một, mà Hạ mẫu thì cũng có tuổi cần người săn sóc sớm hôm... Tào mẫu hiểu ngay nói rằng người cũng nghĩ như vậy nên sau khi cưới xin, có ý muốn mời Hạ mẫu sang ở cả bên Tào gia trang để sớm tối hai vị lão mẫu có bè bạn, và để Thái Phượng được tròn chữ hiếu với cả mẹ chồng lẫn mẹ đẻ... Còn cửa tiệm này, Tào tiên sanh sẽ trao cho Lý quản gia đứng lên quản lý, thái thái nghĩ vậy có ổn không?

Lời nói của Lam Y Nữ Hiệp có hiệu nghiệm của trận mưa rào trên khu đất đang bị hạn hán.

Hạ thái thái và Thái Phượng tươi hân lên. Ai nấy đều khen ngợi Lam Y quyết định công việc rất mau lẹ, hợp thời.

Thiệt Xích Tử cười lớn:

- May quá! Tôi cũng đã nghĩ tới điểm này nhưng chưa biết xử trí ra sao, định sau khi cưới sẽ nói cho Tào lang hay rồi thu xếp sau, nay nữ hiệp lo xong điểm ấy thì mọi sự có thể coi là giải quyết xong rồi. Hai họ chỉ còn việc sửa soạn cho bọn ta uống rượu thôi!

Lam Y nói:

- Ngày mai sang đây, Tào mẫu sẽ ngỏ ý đó với Hạ mẫu, Tào mẫu bốn tánh thiệt thà chất phác, vậy Hạ thái thái cũng nên nhận lời chớ đừng giữ ý nữa.

Hạ thái thái cảm động:

- Ôn của Trương tiên sanh và nữ hiệp, mẹ con tôi chẳng bao giờ dám quên.

- Thái thái dạy chi nặng lời vậy? Chỉ xin một điều là khi chúng tôi “náo tân phòng” thì Thái Phượng đừng giận dữ nhé!...

Mọi người cười ồ lên vui vẻ. Thái Phượng then quá chạy vút ra ngoài lên thẳng lầu, an tâm, sung sướng hơn lúc ban sáng nhiều. Nàng không ngờ lại may mắn đến thế, lấy được chồng anh hùng mà vẫn được gần mẹ già sớm hôm được đích thân phụng dưỡng.

Hạ thái thái cùng vợ chồng Lý Trung cũng rất mừng cuộc hôn nhân bất thần đó được kết thúc mau lẹ và đẹp đẽ vô cùng.

Hạ thái thái nói với mọi người:

- Bây giờ tôi sửa soạn để mai tiếp đãi họ nhà trai, tuy vậy sự tiếp đãi đều nhờ ở quý vị trông nom giúp cả nhé.

Ai nấy đều nhận lời. Phàn Thế Hùng nói:

- Cháu và Mộng Liên là con cháu nhà rồi, đứng đắn và hiểu biết hơn cả chỉ có Trương tiên sanh và nhị vị Chu hiệp, vậy cô mẫu bất tất phải lo.

Nhìn Mộng Liên, Lam Y Nữ Hiệp nói:

- Phàn thư thư coi, Hạ tiểu thư cho chúng tôi uống rượu rồi đó. Chừng nào đến lượt thư thư? Mau lẹ lên chớ? Mọi người còn đang tụ họp đông đủ cả đây.

Phàn Mộng Liên đỏ mặt cúi đầu đi ra.

Thiết Xích Tử nói:

- Lại để mỗ làm mối cho!

Lam Y mỉm cười, ranh mãnh:

- Mộng Liên thuộc giới kiếm cung của chúng ta, tiên sanh phải dò hỏi cẩn thận kéo làm mai không trúng chỗ thì nguy hiểm lắm đó, chẳng như Hạ tiểu thư là con người của phòng the đặt đâu ngồi đấy!

- Thế thì chịu thôi, việc tâm tình Trương mỗ này vốn dĩ vẫn kém ngay từ hồi còn niên thiếu...

Ai nấy đều lẳng lặng cười. Tối hôm ấy, Hạ thái thái sửa soạn phòng thư để hôm sau tiếp đãi họ Tào. Thái thái xưa nay là người ngăn nắp, nhà cửa tuy rộng rãi nhưng rất gọn gàng sạch sẽ, thứ gì cũng trữ sẵn cả trong nhà, nên khi hữu sự không mất công nhiều.

Hôm sau, giờ tỵ, bên Tào gia tới. Tào mẫu đi kiệu, Tào Chí và anh em Âu Dương đi ngựa. Hai tên gia nhân cũng đi ngựa theo mang mấy thứ tặng vật sang biếu Hạ gia. Hạ

thái thái cùng mọi người ra tận cửa tiếp đón nông hậu. Người trong phố thấy nhà họ Hạ có nhiều khách sang trọng tới thì có ý chăm chú xem.

Hạ mẫu và Tào mẫu chuyện trò tâm đầu ý hợp, ngồi chung với Lam Y Nữ Hiệp, Âu Dương Bích Nữ và Phàn Mộng Liên, Thiết Xích Tử, Chu Đức Kiệt, Phàn Thế Hùng, Âu Dương Tông Đức và Tào Chí ngồi riêng.

Hạ thái thái cho gọi Thái Phượng xuống ra mắt, Tào mẫu thấy con dâu kiều mị, dịu dàng thì rất mừng, đỡ nàng dậy cho ngồi một bên. Thái Phượng giữ ý đứng hầu.

Thời bên nam, câu chuyện ngả về võ nghệ, giang hồ nghĩa hiệp, tửu nhập ngôn xuất, chuyện nở như gạo rang. Tào Chí và anh em Âu Dương hỏi Chu Đức Kiệt cho xem Thất Tinh đao và cây Thái Dương trường kiếm. Chu Đức Kiệt lên lầu lấy hai bảo vật ấy đưa cho ba người coi. Ai nấy đều tấm tắc khen ngợi là hai thứ bảo vật hiếm có trên đời...

Tào mẫu và Hạ mẫu nhứt định xúc tiến mau lẹ hôn lễ nên cho mời thầy Thái Ất đến nhà lựa chọn ngày giờ tốt. Sau khi bàn xét kỹ lưỡng, hai bà nhứt định ngày mừng sáu tháng hai sính lễ và ngày mười thì cưới. Ngay từ hôm sau, Hạ thái thái lo việc sửa soạn tư trang cho Thái Phượng về nhà chồng, và Tào mẫu cũng xúc tiến việc đón dâu. Hai họ cũng quen biết nhiều nên lễ mừng để chặt nhà. Hôm nhận sính lễ, nhà gái khách khứa chặt nhà, yến tiệc linh đình. Hạ Thái Phượng ngỏ ý nhờ Lam Y và Phàn Mộng Liên cùng mấy người bạn trong khu phố phù dâu.

Lam Y cười:

- Tôi rất quý mến hiền muội, nhưng rất tiếc không thể làm việc đó được. Trước hết cô dâu và phó dâu cùng phải sần sần tuổi nhau mà tôi thì ngoài hai mươi rồi. Đã nhiều năm nay, tôi đã không dùng tới xiêm y, dáng điệu võ biền rất khó coi. Vậy Mộng Liên và các cô bạn khác phù dâu thừa đủ rồi. Nên coi tôi như người chị chạy việc ngoài có lẽ được việc hơn.

Phàn Mộng Liên được dịp báo thù:

- Chao ôi, Chu thư chối từ khéo quá! Nếu nói đến tài, sắc thì bọn tôi chưa bén gót. Chẳng vậy mà khi tới Trấn Giang, Tham Hoa Dương Tấn Đình đã chẳng mê say đến nỗi bỏ nát cả tòa Xuân Phong Quán đó ư?

Lam Y ừ hử không nói gì. Mộng Liên thừa dịp nói nữa. Hạ Thái Phượng thấy Lam Y từ chối không dám nài thêm nữa.

Nói về bên Tào gia trang, quan khách ăn uống linh đình trước ba ngày, rồi mồng mười mới rước dâu.

Hôm đó, Hạ mẫu và Lý quản gia ở lại nhà. Tiểu Kim theo hầu cô dâu. Bọn Thiết Xích Tử, anh em Chu gia, Phàn gia cùng cả bên trang trại họ Tào. Tào Chí giao du rộng, bạn hữu nhiều nên cuộc tân phòng khá náo nhiệt, vui vẻ đến cực độ. Mãi khuya, chú rể mới chuệch choạng nhập phòng. Thị nữ đã bày một bàn tiệc khác ngay trong tân phòng cho tân lang và tân giai nhưn song ẩm.

Hạ Thái Phượng e thẹn, phủ mặt ngồi trong góc phòng thấy Tào Chí vào, vội đứng lên nhưng thẹn thùng đứng nguyên chỗ.

Tào Chí tiến lại khẽ nói:

- Các bằng hữu phá quá nên tôi chậm trễ, chắc hiền thê mong đợi nhiều...

Thái Phượng bẽn lễn im lặng...

- Đã nên nghĩa phu thê, còn e thẹn nỗi chi! Nào, mời hiền thê uống với tôi ly rượu bách niên nào...

Thị nữ biết ý rót ly rượu bùng đến. Tào Chí đón lấy, vẫy tay bảo thị nữ ra ngoài, đóng cửa lại...

Tào Chí bỏ tấm nhiễu hường phủ mặt Thái Phượng sang bên, lùi lại một bước chăm chú nhìn:

- Chao ôi, hiền thê xinh đẹp hơn bữa ở Thanh Dương hồ bội phần, không hiểu tôi tu hành từ kiếp nào mà bây giờ được điểm phúc duyên này!... Nào, xin mời hiền thê cùng uống nào...

Thái Phượng bấy giờ mới dám ngẩng đầu nhìn chồng, thỏ thẻ:

- Thiếp chỉ e vụng về không được vừa ý nâng khăn sửa túi cho khách anh hùng, vậy có phạm lỗi chi mong phu quân liệu bề dung thứ.

Giọng oanh vàng thỏ thẻ, mùi hương sức nức. Tào Chí say sưa cười ngất:

Tình nghĩa vợ chồng mà!... Hiền thê nặng lời làm chi khiến tôi vô cùng thất mắc.

Nói đoạn, chàng lần tay kéo Thái Phượng lại gần:

- Mời hiền thê uống.

Thái Phượng đỡ lấy ly rượu, hai tay nâng gần miệng chồng:

- Thiếp xin mời người anh hùng uống trước.

Tào Chí sung sướng ghé môi uống nửa ly và đưa mời lại Thái Phượng...

Chờ Thái Phượng uống hết, Tào Chí quàng tay lưng nàng dìu ra bàn tiệc:

- Nào, bây giờ đến lượt hai ta đồng ẩm.

Tào Chí vỗ tay gọi thị nữ vào hầu.

Từ sáng đến giờ, may nhờ Tiểu Kim lấy mấy chén yến nhỏ cho ăn, Thái Phượng mới đỡ đói bụng. Bây giờ tuy ngồi yến ẩm với chồng, nàng vẫn thấy là lạ, lo sợ vẫn vợ thế nào ấy.

Riêng phần Tào Chí từ trước tới nay chỉ ưa tập luyện võ nghệ, cung mã, vẫn giữ được nguyên khí, nhưng nay rượu say ngà ngà, ngồi trước một người vợ tuyệt sắc giai nhơn, chàng thấy lòng xao xuyến rung động bởi một cảm giác kỳ lạ... Rượu được vài tuần, Thái Phượng vừa lạ, vừa nhớ mẹ, nhớ nhà, nàng ăn qua loa chút đỉnh rồi ngồi ỳ ra đó vân vê tà áo. Tào Chí biết ý, hối thị nữ dọn bàn tiệc. Thị nữ dâng khăn bông nóng ướp hương lan cho hai người dùng rồi cáo lui.

- Hiền thê đừng buồn, vài hôm nữa, tôi sẽ đích thân sang bên nhà rước nhạc mẫu về đây như đã thỏa thuận từ trước. Đêm xuân của vợ chồng nhứt khắc thiên kim, hiền thê phải vui vẻ mới được.

Nghe lời nói như cởi tấm lòng, Thái Phượng ngược mắt nhìn chồng, biết ơn...

oOo

Bọn Thiết Xích Tử, Chu Đức Kiệt sau khi mãn tiệc kéo nhau ra về bên Chiêu Dương lộ. Hạ thái thái còn ngồi chờ mọi người về kể lại hôn lễ bên Tào gia trang cho nghe. Hôm sau, vợ chồng Tào Chí về nhà nhĩ hỉ có anh em Âu Dương đi theo.

Trong bữa tiệc gia đình, Thiết Xích Tử nói với mọi người:

- Mọi việc đã hoàn hảo, mai mốt, tôi xin phép lên đường. Hẹn gặp nhau tại Kim Lăng ngày rằm tháng ba. Chuyến này vô tình nán lại Dương Châu nhiều ngày rồi...

Tào Chí vội nói:

- Không được! Mấy bữa nay toàn bận rộn không được tiếp bá phụ đảng hoàng, vậy thế nào cũng xin nán lại ít ngày cho cháu được nghe lời dạy bảo.

- Thấy cháu thành gia thất ta rất mừng. Còn việc tiệc tùng cũng đã nhiều rồi, hiền điệt chẳng nên ép, chúng ta còn gặp nhau nhiều sau này... Lần sau qua Dương Châu, mong rằng được bế cháu ta mới hả lòng...

Thấy Thiết Xích Tử nhứt quyết, Tào Chí hiểu biết tâm tình khách giang hồ thường như vậy, nên cũng không dám nài ép nữa.

Chu Đức Kiệt cũng nói:

- Anh em tôi lần thứ nhứt du Giang Nam nên xin phép lên đường, và cũng xin hẹn sẽ gặp nhau tại Kim Lăng.

Phàn Thế Hùng vội ngăn:

- Sao Chu huynh vội đi vậy, nán lại Dương Châu mấy bữa cùng về Thái An Huyện, rồi ra đi Kim Lăng luôn thể.

Bọn Tào Chí và Âu Dương Tông Đức cũng ngăn giữ:

- Từ bắc xuống nam, nhị vị nên ở lại chơi Dương Châu và quá tộ trang cho chúng tôi được thù tiếp cho thỏa lòng khát vọng, rồi cùng đi cả Kim Lăng có vui không?

Chu Đức Kiệt đáp:

- Các vị nhơn huynh có lòng quý mến, anh em tôi rất đa tạ tấm thanh tình ấy, nhưng Tào đại ca vừa lập gia thất xong, việc nhà chắc còn nhiều điểm cần phải thu xếp cho gọn gàng trước khi lên đường đi Kim Lăng, vậy chúng tôi xin khất tới kỳ sau, thế nào chẳng có phen qua nơi thị thành hoa lệ này nữa...

Từ nãy Lam Y vẫn lẳng lặng quan sát mọi người, thấy Âu Dương Bích Nữ đắm chiêu kín đáo nhìn Chu Đức Kiệt, nay Đức Kiệt cáo biệt lên đường, nét mặt nàng bỗng mất vui...

Lam Y nhận thấy rõ rệt như vậy nên có ý ngạc nhiên. Tại sao Bích Nữ buồn khi nghe nói anh em nàng ra đi? Đây là một mối buồn tự nhiên khi cùng bằng hữu chia tay hay là có lẫn ý chi khác thường...

Nhìn kỹ, cô gái Âu Dương quả đẹp thiệt, thứ đẹp sắc xảo mạnh dạn của một thiếu nữ có tài võ nghệ tuyệt luân. Nàng đã chẳng phải là tay đồ đệ chân truyền của một phái võ nổi danh vào bậc nhứt thời đại này đó ư? Hai lần đánh bọn Mộng Hoa Vương ở Thanh Dương Hồ và tử quán, Bích Nữ đã tỏ ra nàng là một người có nghị lực, cả quyết tiến ở tài nghệ mình.

Ngay từ lúc đầu, Lam Y đã nhận thấy ngay anh em Âu Dương thọ hưởng được công phu chân truyền, sức lực tiềm tàng. Kẻ hữu tài thường đa tình, để nhận xét nhau, vì thế Bích Nữ có cảm tình ngấm ngầm riêng đối với Chu huynh chăng? Nghĩ tới đây, Lam Y đưa mắt nhìn Đức Kiệt.

Từ trước tới nay, trên bước giang hồ, gặp đã nhiều người, đẹp có, dữ dội có, và ngay hiện tại nơi đây, Đức Kiệt tuy tuổi ngoại tam tuần nhưng quả là một trang hảo hán phương phi tuấn tú có dáng điệu rất dễ gây cảm tình với mọi người, kể cả nam lẫn nữ. Đức Kiệt có sức hấp dẫn lạ thường, ngay tới trai hai mươi vị tất đã vượt nổi chàng!... Ồ, thiệt vậy, có lẽ vì thế mà Bích Nữ, anh hùng mộ anh hùng, mến chàng chăng?

Lam Y đưa mắt từ Đức Kiệt, nhìn lại Bích Nữ thì vừa gặp đôi mắt của Bích Nữ nhìn mình.

- o O o -